

KOMUNIKAT MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾

z dnia 27 lipca 2010 r.

w sprawie decyzji Ministra Infrastruktury w sprawie wniosków PKP Polskie Linie Kolejowe Spółka Akcyjna o normalizację rachunkowości

Na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 17, poz. 95) i art. 11 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie wspólnych zasad normalizujących rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych (Dz. Urz. WE L 156 z 28.6.1969, str. 8, z późn. zm.; Polskie wydanie specjalne Rozdział 7, Tom 1, str. 26) ogłasza się decyzje Ministra Infrastruktury:

- 1) nr TK-2-460-7/2010 z dnia 1 kwietnia 2010 r. oraz nr TK-2-mw-460-11/2010 z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie złożonego przez PKP Polskie Linie Kolejowe Spółkę Akcyjną wniosku o normalizację rachunkowości w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. w zakresie ponoszonych przez Wnioskodawcę obciążeń finansowych wynikających z obowiązku utrzymania przejazdów kolejowo-drogowych, stanowiące załącznik 1 do komunikatu;
- 2) nr TK-2-460-8/2010 z dnia 1 kwietnia 2010 r. oraz nr TK-2-mw-460-12/2010 z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie złożonego przez PKP Polskie Linie Kolejowe Spółkę Akcyjną wniosku o normalizację rachunkowości w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. w zakresie ponoszonych przez Wnioskodawcę obciążeń finansowych związanych z funkcjonowaniem Straży Ochrony Kolei, stanowiące załącznik 2 do komunikatu;
- 3) nr TK-2-460-9/2010 z dnia 1 kwietnia 2010 r. oraz nr TK-2-mw-460-13/2010 z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie złożonego przez PKP Polskie Linie Kolejowe Spółkę Akcyjną wniosku o normalizację rachunkowości w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. w zakresie ponoszonych przez Wnioskodawcę obciążeń finansowych wynikających z obowiązku utrzymania pasów przeciwpożarowych i dróg równoległych (technologicznych), stanowiące załącznik 3 do komunikatu.

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej – transport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 216, poz. 1594).

Minister Infrastruktury

Cezary Grabarczyk

Załączniki do Komunikatu Ministra Infrastruktury
z dnia 27 lipca 2010 r. (poz. 28)

Załącznik nr 1

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2010 r.

MINISTER INFRASTRUKTURY
TK-2-460-7/2010

DECYZJA

Na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku PKP Polskich Linii Kolejowych Spółki Akcyjnej z dnia 8 lipca 2009 roku (Nr IEK5-311-BP-60-1/09) o normalizację rachunkowości Spółki PKP Polskie Linie Kolejowe SA, złożonego na podstawie przepisów Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie wspólnych zasad normalizujących rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych (Dz. Urz. WE L.156 z 28.6.1969 z późn. zm.), zwanego dalej: „Rozporządzeniem Nr 1192/69”, uzupełnionego pismami Zarządu PKP Polskich Linii Kolejowych Spółki Akcyjnej z dnia 21 sierpnia 2009 roku (Nr IEK5-311-BP-60-10/09), z dnia 7 września 2009 roku (Nr IEK5-311-BP-13/09) i z dnia 2 października 2009 r. (Nr IEK5-311-BP-60-17/09)

odmawiam

przyznania i wypłacenia wnioskowanej przez Spółkę rekompensaty na łączną kwotę 162 732,52 tysięcy złotych z tytułu normalizacji rachunkowości Wnioskodawcy w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. w zakresie obciążeń finansowych ponoszonych przez Wnioskodawcę należących do kategorii określonej w art. 4 ust. 1 lit. d) Rozporządzenia Nr 1192/69 (kategorii IV normalizacji) zbiorczo przedstawionych w zestawieniu stanowiącym Załącznik Nr II do wniosku.

UZASADNIENIE

Zarząd Spółki PKP Polskie Linie Kolejowe Spółka Akcyjna (PLK SA) w dniu 8 lipca 2009 r. (pismo Nr IEK5-311-BP-60-1/09) wystąpił, za pośrednictwem ministra właściwego ds. transportu, do ministra właściwego ds. finansów publicznych z wnioskiem o normalizację zasad rachunkowości Spółki w zakresie wydatków poniesionych w latach 2005–2008 dotyczących obciążeń kategorii IV normalizacji, opisaney w załączniku IV Rozporządzenia Nr 1192/69, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. d) przedmiotowego rozporządzenia, tj. kosztów związanych z utrzymaniem przejazdów kolejowo-drogowych. Jako podstawę wystąpienia z wnioskiem o normalizację rachunkowości spółka PLK SA wskazała art. 1, 3, 4, 7 i 9 Rozporządzenia Nr 1192/69.

Po dokonaniu analizy wniosku PLK SA oraz przedłożonych przez Spółkę dodatkowych materiałów, w dniu 13 listopada 2009 r. pismem Nr TK-2-0731-31/09 wniosek został — zgodnie z jego treścią — przekazany Ministrowi Finansów. Minister Finansów uznał, że nie jest podmiotem właściwym w przedmiotowej sprawie i pismem z dnia 23 listopada 2009 r., Nr GN2/0353/2/MCP/09/14957, poinformował Ministra Infrastruktury, że merytoryczna ocena wniosku oraz rozstrzygnięcie sprawy należy do kompetencji ministra właściwego ds. transportu.

W związku z wątpliwościami, co do zakresu zastosowania Rozporządzenia Nr 1192/69 w odniesieniu do wniosku PLK SA, Minister Infrastruktury pismem z dnia 26 października 2009 r. zwrócił się do Komisji Europejskiej o interpretację przepisów przedmiotowego rozporządzenia oraz zawiesił postępowanie do czasu uzyskania stanowiska Komisji (Postanowienie Ministra Infrastruktury z dnia 6 stycznia 2010 r., Nr TK-2-460-2/2010). W lutym 2010 r. Minister Infrastruktury otrzymał pismo Komisji Europejskiej, Nr TREN/E/2-NB/ap D92010) 51672 z dnia 27 stycznia 2010 r., dotyczące interpretacji przepisów Rozporządzenia Nr 1192/69.

Uzasadniając wniosek o rekompensatę spółka PLK SA wskazała, że obowiązek utrzymywania przejazdów kolejowo-drogowych został na Spółkę nałożony przepisami art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.). Zgodnie z ww. przepisem, budowa, przebudowa, remont, utrzymanie i ochrona skrzyżowań dróg z liniami kolejowymi w poziomie szyn, wraz z zaporami, urządzeniami sygnalizacyjnymi, znakami kolejowymi, jak również nawierzchnią drogową w obszarze między rogatkami, a w przypadku ich braku — w odległości 4 m od skrajnych szyn, należy do zarządu kolei. Tym samym, zgodnie z argumentacją Wnioskodawcy, zostały na niego nałożone obowiązki w zakresie finansowania zadań, które nie znajdują się w grupie oferowanych przez niego usług lub nie są związane z profilem jego działalności, a obciążenie nimi Wnioskodawcy — zarządcy infrastruktury kolejowej — nie ma uzasadnienia gospodarczego ani celowościowego, związanego z jego przedmiotem działalności. Jednocześnie, jak argumentuje Wnioskodawca, takie obciążenia nie występują w innych gałęziach transportu i w konsekwencji, znacząco naruszają pozycję rynkową spółki PLK SA wobec jej konkurentów. Wyżej wymienione koszty, objęte normalizacją księgowości, określone są w art. 4 ust. 1 lit. d) Rozporządzenia Nr 1192/69 w ramach kategorii IV normalizacji i podlegają

rekompensacie w sposób przewidziany w przepisach przedmiotowego rozporządzenia. W szczególności, mają charakter obligatoryjny, co oznacza iż ustawodawca wspólnotowy nie pozostawia państwom członkowskim uznania, co do normalizacji obciążeń wymienionych w tym przepisie, lecz nakazuje dokonać normalizacji poprzez wypłatę odpowiednich kwot rekompensat.

W toku przeprowadzonego postępowania w sprawie ustalono, iż pomimo tego, że w odniesieniu do kategorii określonych w art. 4 ust. 1 lit. d) Rozporządzenia Nr 1192/69 państwa członkowskie mają obowiązek dokonania normalizacji na wniosek uprawnionego przedsiębiorcy, to wniosek PLK SA nie spełnia łącznie wszystkich warunków określonych w przepisach przedmiotowego rozporządzenia i tym samym nie może zostać uwzględniony, co potwierdziła interpretacja Komisji Europejskiej. Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 1 Rozporządzenia Nr 1192/69, uprawnieni przedsiębiorcy kolejowi przedstawiają corocznie właściwym władzom wnioski o normalizację w powiązaniu z cyklem budżetowym państwa członkowskiego. Stosownie do treści art. 7 ust. 2 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69, takie wnioski zawierają skalkulowane na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, obowiązujących w czasie sporządzania wniosku, dane odnoszące się do następnego roku budżetowego — wniosek PLK SA dotyczy rekompensat za lata 2005—2008. Komisja Europejska w swoim piśmie wyraźnie podkreśliła, że rekompensata nie może być przyznana za lata wstecz. Pomimo tego, że Rozporządzenie Nr 1192/69 obowiązuje w krajowym porządku prawnym od momentu przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, spółka PLK SA dotychczas nie występowała z wnioskami o zrekompensowanie kosztów ponoszonych w związku z utrzymywaniem przejazdów kolejowo-drogowych w sposób przewidziany w tym rozporządzeniu. Ponadto, stosownie do postanowień art. 7 ust. 3 Rozporządzenia Nr 1192/69, wnioski przedsiębiorstw kolejowych muszą być sporządzane w odpowiednim czasie, aby umożliwić władzom publicznym zabezpieczenie w budżecie państwa odpowiednich środków na cele wskazane we wnioskach. Zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 maja 2009 r. w sprawie szczegółowego sposobu, trybu i terminów opracowania materiałów do projektu ustawy budżetowej na rok 2010 (Dz. U. Nr 80, poz. 673), w terminie 21 dni od dnia ogłoszenia przedmiotowego rozporządzenia, tj. od dnia 29 maja 2009 r., dysponenci opracują i przedłożą Ministrowi Finansów plany rzeczowe zadań realizowanych ze środków budżetowych. Ze względu na termin, w którym PLK SA złożyła przedmiotowy wniosek, Minister Infrastruktury nie miał możliwości zabezpieczenia w budżecie państwa, zarówno na 2009 r. jak i na 2010 r., środków na rekompensatę wydatków poniesionych przez Spółkę w latach 2005—2008 a związanych z utrzymaniem przejazdów kolejowo-drogowych.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak na wstępie.

POUCZENIE

Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może złożyć wniosek do Ministra Infrastruktury o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia (art. 127 § 3 K.p.a.).

Minister Infrastruktury

Cezary Grabarczyk

Otrzymuje:

— PKP Polskie Linie Kolejowe SA

Warszawa, dnia 18 maja 2010 r.

MINISTER INFRASTRUKTURY

TK-2-460-11/2010

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku PKP Polskich Linii Kolejowych Spółki Akcyjnej z dnia 20 kwietnia 2010 roku (Nr IEK5-31111-BP/20-2/10) o ponowne rozpatrzenie sprawy w związku z wydaną przez Ministra Infrastruktury w dniu 1 kwietnia 2010 r. decyzją Nr TK-2-460-7/2010 w przedmiocie odmowy przyznania i wypłacenia wnioskowanej przez PKP Polskie Linie Kolejowe Spółkę Akcyjną rekompensaty na łączną kwotę 162 732,52 tysięcy złotych z tytułu normalizacji rachunkowości Wnioskodawcy w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. w zakresie obciążeń finansowych ponoszonych przez Wnioskodawcę należących do kategorii określonej w art. 4 ust. 1 lit. d) Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie wspólnych zasad normalizujących rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych (Dz. Urz. WE L.156 z 28.6.1969 z późn. zm.) (kategorii IV normalizacji) zbiorczo przedstawionych w zestawieniu stanowiącym Załącznik Nr II do wniosku Nr IEK5-311-BP-60-1/09 z dnia 8 lipca 2009 r.

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję Ministra Infrastruktury Nr TK-2-460-7/2010 z dnia 1 kwietnia 2010 r.

UZASADNIENIE

W dniu 1 kwietnia 2010 r. Minister Infrastruktury wydał decyzję Nr TK-2-460-7/2010, w której odmówił przyznania i wypłacenia wnioskowanej przez PKP Polskie Linie Kolejowe Spółkę Akcyjną (PLK SA) rekompensaty na łączną kwotę 162 732,52 tysięcy złotych z tytułu normalizacji rachunkowości Wnioskodawcy w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. w zakresie obciążeń finansowych ponoszonych przez Wnioskodawcę należących do kategorii określonej w art. 4 ust. 1 lit. d) Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie wspólnych zasad normalizujących rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych, zwanego dalej: „Rozporządzeniem Nr 1192/69”.

W dniu 22 kwietnia 2010 r. wpłynął do Ministerstwa Infrastruktury, złożony w terminie, wniosek PLK SA o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Ministra Infrastruktury z dnia 1 kwietnia 2010 r., Nr TK-2-460-7/2010. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy spółka PLK SA podniosła, że ww. decyzja Ministra Infrastruktury z dnia 1 kwietnia 2010 r. dotknięta jest niżej wymienionymi wadami prawnymi.

I. Narusza przepisy postępowania w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- 1) art. 8 ust. 4 Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez jego niezastosowanie i odmowę przyznania i wypłacenia wnioskowanej rekompensaty, mimo iż decyzja została wydana po upływie sześciu miesięcy od dnia złożenia wniosku, co oznacza, iż na podstawie powołanego przepisu wniosek powinien być uznany za wstępnie przyjęty;
- 2) art. 10 § 1 K.p.a. poprzez jego niezastosowanie i uniemożliwienie Wnioskodawcy wypowiedzenia się co do treści pisma Komisji Europejskiej Nr TREN/E/2-NB/ap D(2010) 51627 z dnia 27 stycznia 2010 r. przed wydaniem decyzji;
- 3) art. 35 § 1—3 i § 5 K.p.a., w związku z art. 8 ust. 4 Rozporządzenia Nr 1192/69, poprzez naruszenie zasady, że sprawy powinny być załatwiane bez zbędnej zwłoki i w efekcie wydanie decyzji w sprawie po upływie terminów przewidzianych prawem;
- 4) art. 36 § 1 i 2 K.p.a. poprzez naruszenie obowiązku poinformowania Wnioskodawcy, iż sprawa nie będzie załatwiona w terminie przewidzianym prawem;
- 5) art. 97 § 1 pkt 4 i § 2 oraz art. 103 K.p.a. poprzez:
 - a) zawieszenie postępowania w związku ze zwróceniem się przez Organ z zapytaniem do Komisji Europejskiej, mimo że podjęcie decyzji nie wymagało uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ, zaś zwrócenie się przez Organ z zapytaniem do Komisji Europejskiej nie mogło być podstawą do zawieszenia postępowania zgodnie z art. 97 § 1 pkt 4 K.p.a.,
 - b) nie podjęcie z urzędu bez zbędnej zwłoki postępowania, mimo iż było ono zawieszona wyłącznie do czasu otrzymania stanowiska Komisji Europejskiej, w związku z czym podstawa zawieszenia odpadła w lutym 2010 r., podczas gdy postanowienie o podjęciu zawieszona postępowania zostało wydane w dniu 9 marca 2010 r.,
 - c) wydanie decyzji po upływie 23 dni od dnia wydania postanowienia o podjęciu zawieszona postępowania, mimo iż zawieszenie postępowania wyłącznie wstrzymało bieg terminów przewidzianych w przepisach K.p.a., w związku z czym decyzja winna była zostać wydana najpóźniej w dniu 11 marca 2010 r. czyli po upływie 2 dni od dnia podjęcia postępowania, skoro zostało ono zawieszona 2 dni przed upływem sześciomiesięcznego okresu, w którym Organ zobowiązany był wydać decyzję;
- 6) art. 107 § 1 K.p.a. poprzez nieoznaczenie strony, do której decyzja jest kierowana oraz niewłaściwe wskazanie podstawy prawnej decyzji.

II. Narusza przepisy prawa materialnego:

- 1) art. 1 ust. 2 w związku z art. 7 ust. 1 i ust. 2 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż w świetle zapisów tego rozporządzenia wnioski o rekompensatę mogą być składane wyłącznie w powiązaniu z cyklem budżetowym i rekompensata nie może być przyznana za lata wstecz;
- 2) art. 7 ust. 3 Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez przyjęcie, iż złożenie wniosku później niż w dniu 19 czerwca 2009 r. uczyniło go spóźnionym, niemożliwym do uwzględnienia, bowiem nie złożonym w czasie odpowiednim, aby umożliwić zabezpieczenie w budżecie państwa odpowiednich środków na cel wskazany we wniosku, podczas gdy tryb pracy nad budżetem państwa umożliwiał Organowi zabezpieczenie środków na wypłatę rekompensaty jeszcze po dniu 8 lipca 2009 r.;
- 3) art. 12 w związku z art. 6 ust. 2 Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez ich niezastosowanie i zablokowanie Wnioskodawcy możliwości dochodzenia swoich praw w zakresie roszczenia o otrzymanie kwoty rekompensującej obciążenia finansowe Wnioskodawcy jako zarządcy infrastruktury kolejowej;

co w efekcie doprowadziło do uznania przez Organ, że wniosek o rekompensatę nie spełnia warunków określonych w przepisach przedmiotowego rozporządzenia i tym samym nie może być uwzględniony.

W odniesieniu do ww. zarzutów PLK SA Minister Infrastruktury zważył, co następuje.

Zarzut dotyczący naruszenia przepisów postępowania w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy jest bezzasadny. Zgodnie z art. 8 ust. 4 Rozporządzenia Nr 1192/69 sześciomiesięczny termin rozpatrzenia wniosku PLK SA liczony jest od momentu jego otrzymania przez władzę właściwą. Spółka PLK SA wystąpiła do Ministra Finansów z wnioskiem Nr IEK5-311-BP-60-1/09 o normalizację rachunkowości Spółki i wypłacenie rekompensaty w związku z obciążeniami ponoszonymi przez Spółkę w latach 2005–2008 z tytułu pokrywania kosztów związanych z utrzymywaniem przejazdów kolejowo-drogowych w dniu 8 lipca 2009 r. za pośrednictwem Ministra Infrastruktury. Po dokonaniu szczegółowej analizy wniosku oraz przedłożonych przez PLK SA dodatkowych materiałów, wniosek został, zgodnie z żądaniem Wnioskodawcy, przekazany do Ministra Finansów w dniu 13 listopada 2009 r. Zatem Wnioskodawca, jako władzę właściwą, o której mowa w przepisach Rozporządzenia Nr 1192/69, wskazał Ministra Finansów a nie Ministra Infrastruktury. Po otrzymaniu wniosku PLK SA Minister Finansów uznał, że nie jest właściwą władzą i pismem z dnia 23 listopada 2009 r., Nr GN2/0353/2/MCP/09/14957, poinformował Ministra Infrastruktury, że merytoryczna ocena wniosku oraz rozstrzygnięcie sprawy należy do kompetencji ministra właściwego ds. transportu. W związku z powyższym, sześciomiesięczny termin na rozstrzygnięcie sprawy z wniosku PLK SA powinien być liczony od dnia przekazania wniosku właściwej władzy w rozumieniu przepisów Rozporządzenia Nr 1192/69, tj. od dnia 23 listopada 2009 r. a nie jak twierdzi Spółka od dnia 8 lipca 2009 r. Złożenie przez spółkę PLK SA wniosku o normalizację rachunkowości w Ministerstwie Infrastruktury miało na celu jego uprzednią weryfikację przez Ministra Infrastruktury, co potwierdza treść pisma Zarządu PLK SA z dnia 21 sierpnia 2009 r., Nr IEK5-311-BP-60-10/09.

W świetle powyższego, bezzasadne są podnoszone przez spółkę PLK SA zarzuty dotyczące:

- nieprzestrzegania art. 35 § 1—§ 3 i § 5 K.p.a., w związku z art. 8 ust. 4 Rozporządzenia Nr 1192/69, poprzez naruszenie zasady, że sprawy powinny być załatwiane bez zbędnej zwłoki, co w ocenie Spółki, w efekcie doprowadziło do wydania decyzji w sprawie po upływie terminów przewidzianych prawem oraz
- naruszenia obowiązku poinformowania Spółki, iż sprawa nie będzie załatwiona w terminie przewidzianym prawem (art. 36 § 1 i § 2 K.p.a.) oraz
- naruszenia art. 97 § 1 pkt 4 i § 2 oraz art. 103 K.p.a.

Działania podejmowane przez Ministra Infrastruktury miały na celu wyeliminowanie wszelkich wątpliwości, które mogłyby spowodować negatywne konsekwencje dla Spółki, w przypadku wydania decyzji zgodnej z jej żądaniem. Rozpatrując wniosek PLK SA Minister Infrastruktury na względzie miał fakt, że od momentu wstąpienia Polski do Unii Europejskiej zaczął obowiązywać traktatowy porządek prawny — *Traktat akcesyjny* (Dz. U. z 30 kwietnia 2004 r. Nr 90, poz. 864, Dz. Urz. L 236 z 23.09.2003), *Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską* (Dz. Urz. C 340 z 10.11.1997 r.), *Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską podpisany w Lizbonie dnia 13 grudnia 2007 r.* (Dz. U. z 2009 r. Nr 203, poz. 1569, Dz. Urz. C 306 z 17.12.2007), *Traktat o Unii Europejskiej i Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej* (Dz. Urz. C 83 z 30.03.2010). Z mocy przedmiotowych przepisów została nadana szczególna rola jednej z instytucji Unii Europejskiej — Komisji Europejskiej w zakresie zapewnienia przestrzegania prawa przez Państwa Członkowskie (art. Art. 211 TWE — obecnie art. 17 TUE). W tym celu Komisja Europejska może podejmować odpowiednie działania w stosunku do Państw Członkowskich na podstawie, między innymi, art. 226 i 228 TWE (obecnie art. 258 i 260 TFUE). Z kolei z mocy art. 10 TWE (obecnie art. 4 TFUE) Państwa Członkowskie zobowiązane są do podejmowania wszelkich właściwych środków ogólnych lub szczególnych mających na celu wykonanie zobowiązania wynikającego z prawa unijnego lub działań instytucji wspólnoty i powstrzymują się od podejmowania wszelkich środków, które mogłyby zagrozić urzeczywistnieniu celów Traktatu. W związku z art. 10 TWE (art. 4 TFUE) Europejski Trybunał Sprawiedliwości w swym orzecznictwie wywiódł zasadę lojalnej współpracy Państw Członkowskich i instytucji wspólnotowych w zakresie wykonania zobowiązań wynikających z prawa unijnego. Zatem z art. 10 TWE (art. 4 TFUE) wynika obowiązek ciążyący na Państwach Członkowskich powstrzymania się od działań mogących naruszyć prawo wspólnotowe i podjęcia współpracy z Komisją Europejską w zakresie zapewnienia zgodności ich działań z prawem Unii Europejskiej.

W związku z istotnymi wątpliwościami, co do zakresu zastosowania Rozporządzenia Nr 1192/69 i możliwością naruszenia przepisów tego rozporządzenia, a także przepisów unijnych dotyczących pomocy publicznej (art. 87 TWE — art. 107 TFUE) w ocenie Ministra Infrastruktury zachodził obowiązek wystąpienia do Komisji Europejskiej o uzyskanie opinii w trybie art. 10 K.p.a. Brak takiego wystąpienia prowadziłby przy tak istotnych wątpliwościach co do interpretacji Rozporządzenia Nr 1192/69 do naruszenia obowiązku lojalnej współpracy na mocy art. 10 TWE (art. 4 TFUE).

Stanowisko Komisji Europejskiej było bardzo istotne ponieważ, w przypadku nieprawidłowego zastosowania przepisów Rozporządzenia Nr 1192/69, Komisja mogłaby wszcząć postępowanie z art. 226 TWE (art. 258 TFUE), które mogłoby się zakończyć niekorzystnym dla Polski wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a w razie dalszego trwania naruszenia prawa unijnego również nałożeniem kary pieniężnej. Jednocześnie należy zauważyć, że pomoc przyznawana przez Państwa Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która grozi zakłóceniem konkurencji musi podlegać notyfikacji Komisji Europejskiej (art. 88 ust. 3 TWE — art. 108 TFUE). Rozporządzenie Nr 1192/69 zwalnia z obowiązku przedmiotowej notyfikacji, ale tylko w przypadku spełnienia wszystkich przesłanek i warunków wynikających z tego rozporządzenia (art. 13).

Zatem w przypadku nieprawidłowego zastosowania Rozporządzenia Nr 1192/69 i wypłaty wnioskowanej sumy Wnioskodawcy na podstawie błędnej interpretacji przepisów tego rozporządzenia oraz braku notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie art. 88 ust. 3 TWE — art. 108 TFUE, Komisja mogłaby wszcząć postępowanie prowadzące do nakazu zwrotu kwoty stanowiącej równowartość udzielonej pomocy publicznej wraz z odsetkami (art. 88 ust. 2 TWE — art. 108 TFUE). Zwrot przedmiotowej pomocy wraz z odsetkami nastąpiłby na podstawie prawa krajowego (art. 25 *ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej*). W związku z takimi potencjalnymi skutkami wypłaty wnioskowanej sumy pieniężnej, uzyskanie opinii Komisji Europejskiej było w ocenie Ministra Infrastruktury niezbędne jak również leżało w interesie spółki PLK SA.

Podnieść należy, że zawieszenie postępowania, które w żaden sposób nie wpłynęło na przekroczenie sześciomiesięcznego terminu na rozpatrzenie wniosku PLK SA uzasadniało długie oczekiwanie na stanowisko Komisji Europejskiej. Termin, w którym Komisja Europejska udzieliła odpowiedzi na postawione przez Ministra Infrastruktury pytania jednoznacznie potwierdza, że sprawa z wniosku PLK SA była niezwykle skomplikowana i trudna. Podnieść również należy fakt, że spółka PLK SA uznała przesłanki, które były podstawą wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania, o czym świadczy fakt, że Spółka nie skorzystała ze środków zaskarżenia przysługujących w stosunku do wydanego postanowienia.

Bezpodstawne jest również podnoszenie przez Wnioskodawcę zarzutu, że Minister Infrastruktury nie zastosował się do dyspozycji art. 10 § 1 K.p.a. i uniemożliwił Stronie wypowiedzenie się co do treści pisma Komisji Europejskiej przed wydaniem decyzji. Spółka PLK SA, pomimo pouczenia o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, w tym również z treścią pisma Komisji Europejskiej Nr TREN/E/2-NB/ap z dnia 27 stycznia 2010 r. D(2010) 51627, zawartego w postanowieniu o wszczęciu postępowania z dnia 9 marca 2010 r., nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Wbrew twierdzeniu spółki PLK SA, decyzja Ministra Infrastruktury zawierała wystarczające oznaczenie Strony. Decyzja została skierowana do właściwego adresata i wpłynęła do niego w dniu 8 kwietnia 2010 r. Fakt, że oznaczenie strony wskazywało wyłącznie nazwę podmiotu, bez dodatkowych elementów, np. siedziby, adresu, czy regonu nie ma w przedmiotowej sprawie najmniejszego znaczenia z tego względu, że w Polsce istnieje tylko jeden podmiot o nazwie PKP Polskie Linie Kolejowe SA, którym jest Wnioskodawca.

Analogicznie jak w przypadku podnoszonego przez spółkę PLK SA zarzutu dotyczącego naruszenia przepisów postępowania, bezzasadny jest zarzut naruszenia wskazanych przez Spółkę przepisów prawa materialnego. Na wstępie podnieść należy, że uzasadniając przedmiotowy zarzut spółka PLK SA w sposób wybiórczy odnosi się do przepisów Rozporządzenia Nr 1192/69. Zgodnie z art. 1 ust. 2 Rozporządzenia Nr 1192/69, jakkolwiek rekompensata finansowa jest wykonywana zgodnie ze wspólnymi procedurami określonymi w przedmiotowym rozporządzeniu. Stosownie do brzmienia art. 7 Rozporządzenia Nr 1192/69, uprawnieni przedsiębiorcy kolejowi przedstawiają właściwym władzom wnioski o normalizację corocznie i w powiązaniu z cyklem budżetowym Państwa Członkowskiego. Stosownie do treści art. 7 ust. 2 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69, takie wnioski zawierają skalkulowane na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, obowiązujących w czasie sporządzania wniosku, dane odnoszące się do następnego roku budżetowego — wniosek PLK SA dotyczy rekompensat za lata 2005—2008. Powyższe zostało potwierdzone stanowiskiem Komisji Europejskiej. Ponadto, jak sama przyznała spółka PLK SA, miała ona możliwość normalizacji rachunkowości od dnia 1 maja 2004 r. Tym samym spółka PLK SA miała możliwość ubiegania się o rekompensatę zgodnie z procedurą określoną w Rozporządzeniu Nr 1192/69.

Podnoszony przez spółkę PLK SA zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 12 w związku z art. 6 ust. 2 Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez ich niezastosowanie i zablokowanie Spółce możliwości dochodzenia swoich praw w zakresie roszczenia o otrzymanie kwoty rekompensującej obciążenia finansowe jest oczywiście bezzasadny, o czym świadczy fakt złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak na wstępie.

POUCZENIE

Strona niezadowolona z niniejszej decyzji, działając na podstawie art. 52 § 1 Ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.), może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 ww. ustawy, skargę wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia Skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie.

Minister Infrastruktury

Cezary Grabarczyk

Otrzymuje:

— PKP Polskie Linie Kolejowe Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie

Załącznik nr 2

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2010 r.

MINISTER INFRASTRUKTURY
TK-2-460-8/2010

DECYZJA

Na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku PKP Polskich Linii Kolejowych Spółki Akcyjnej z dnia 8 lipca 2009 roku (Nr IEK5-311-BP-60-2/09) o normalizację rachunkowości Spółki PKP Polskie Linie Kolejowe SA, złożonego na podstawie przepisów Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie wspólnych zasad normalizujących rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych (Dz. Urz. WE L. 156 z 28.6.1969 z późn. zm.), zwanego dalej: „Rozporządzeniem Nr 1192/69”, uzupełnionego pismami Zarządu PKP Polskich Linii Kolejowych Spółki Akcyjnej z dnia 21 sierpnia 2009 roku (Nr IEK5-311-BP-60-10/09) i z dnia 7 września 2009 roku (Nr IEK5-311-BP-13/09

odmawiam

przyznania i wypłacenia wnioskowanej przez Spółkę rekompensaty na łączną kwotę 78 682,89 tysięcy złotych z tytułu normalizacji rachunkowości Wnioskodawcy w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. w zakresie obciążeń finansowych ponoszonych przez Wnioskodawcę należących do kategorii określonej w art. 4 ust. 1 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69.

UZASADNIENIE

Zarząd Spółki PKP Polskie Linie Kolejowe Spółka Akcyjna (PLK SA) w dniu 8 lipca 2009 r. (pismo Nr IEK5-311-BP-60-2/09) wystąpił, za pośrednictwem ministra właściwego ds. transportu, do ministra właściwego ds. finansów publicznych z wnioskiem o normalizację zasad rachunkowości Spółki w zakresie wydatków poniesionych w latach 2005—2008 związanych z funkcjonowaniem Straży Ochrony Kolei (SOK). Jako podstawę wystąpienia z wnioskiem o normalizację rachunkowości Wnioskodawca wskazał art. 1, 3, 4, 7 i 9 Rozporządzenia Nr 1192/69.

Po dokonaniu analizy wniosku PLK SA oraz przedłożonych przez Spółkę dodatkowych materiałów, w dniu 13 listopada 2009 r. pismem Nr TK-2-0731-31/09 wniosek został — zgodnie z jego treścią — przekazany Ministrowi Finansów. Minister Finansów uznał, że nie jest podmiotem właściwym w przedmiotowej sprawie i pismem z dnia 23 listopada 2009 r., Nr GN2/0353/2/MCP/09/14957, poinformował Ministra Infrastruktury, że merytoryczna ocena wniosku oraz rozstrzygnięcie sprawy należy do kompetencji ministra właściwego ds. transportu.

W związku z wątpliwościami, co do zakresu zastosowania Rozporządzenia Nr 1192/69 w odniesieniu do wniosku PLK SA, Minister Infrastruktury pismem z dnia 26 października 2009 r. zwrócił się do Komisji Europejskiej o interpretację przepisów przedmiotowego rozporządzenia oraz zawiesił postępowanie do czasu uzyskania stanowiska Komisji (Postanowienie Ministra Infrastruktury z dnia 6 stycznia 2010 r., Nr TK-2-460-3/2010). W lutym 2010 r. Minister Infrastruktury otrzymał pismo Komisji Europejskiej, Nr TREN/E/2-NB/ap D92010) 51672 z dnia 27 stycznia 2010 r., dotyczące interpretacji przepisów Rozporządzenia Nr 1192/69.

Uzasadniając wniosek o rekompensatę spółka PLK SA wskazała, że obowiązek pokrywania kosztów związanych z funkcjonowaniem SOK został nałożony na Spółkę na mocy art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.). Tym samym, zgodnie z argumentacją Wnioskodawcy, zostały na niego nałożone obowiązki w zakresie finansowania zadań, które nie znajdują się w grupie oferowanych przez niego usług lub nie są związane z profilem jego działalności, a obciążenie nimi Wnioskodawcy — zarządcy infrastruktury kolejowej — nie ma uzasadnienia gospodarczego ani celowościowego, związanego z jego przedmiotem działalności. Jednocześnie, jak argumentuje Wnioskodawca, takie obciążenia nie występują w innych gałęziach transportu i w konsekwencji, znacząco naruszają pozycję rynkową spółki PLK SA wobec jej konkurentów. Zdaniem Wnioskodawcy, koszty związane z funkcjonowaniem SOK objęte są normalizacją rachunkowości na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69, w ramach obciążeń kategorii I normalizacji, opisanej w załączniku I, tj. płatności, których muszą dokonywać przedsiębiorstwa kolejowe, a które generalnie w gospodarce, w tym, w innych gałęziach transportu, są ponoszone przez państwo. W ocenie Wnioskodawcy, ww. koszty mają charakter obligatoryjny, co oznacza iż ustawodawca wspólnotowy nie pozostawia państwom członkowskim uznania, co do normalizacji obciążeń wymienionych w tym przepisie lecz nakazuje dokonać normalizacji poprzez wypłatę odpowiednich kwot rekompensat.

W toku przeprowadzonego postępowania w sprawie ustalono, iż pomimo tego, że w odniesieniu do kategorii określonych w art. 4 ust. 1 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69 państwa członkowskie mają obowiązek dokonania normalizacji na wniosek uprawnionego przedsiębiorcy, to wniosek PLK SA nie spełnia łącznie wszystkich warunków określonych w przepisach przedmiotowego rozporządzenia i tym samym nie może zostać uwzględniony, co potwierdziła interpretacja Komisji Europejskiej. Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 1 Rozporządzenia Nr 1192/69, uprawnieni przedsiębiorcy kolejowi przedstawiają corocznie właściwym władzom wnioski o normalizację w powiązaniu z cyklem budżetowym państwa członkowskiego. Stosownie do treści art. 7 ust. 2 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69, takie wnioski zawierają skalkulowane na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, obowiązujących w czasie sporządzania wniosku, dane odnoszące się do następnego roku budżetowego — wniosek PLK SA dotyczy rekompensat za lata 2005—2008. Komisja Europejska w swoim piśmie wyraźnie podkreśliła, że rekompensata nie może być przyznana za lata wstecz. Pomimo tego, że Rozporządzenie Nr 1192/69 obowiązuje w krajowym porządku prawnym od momentu przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, spółka PLK SA dotychczas nie występowała z wnioskami o zrekompensowanie kosztów ponoszonych w związku z utrzymywaniem SOK w sposób przewidziany w tym rozporządzeniu. Ponadto, stosownie do postanowień art. 7 ust. 3 Rozporządzenia Nr 1192/69, wnioski przedsiębiorstw kolejowych muszą być sporządzane w odpowiednim czasie, aby umożliwić władzom publicznym zabezpieczenie w budżecie państwa odpowiednich środków na cele wskazane we wnioskach. Zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 maja 2009 r. w sprawie szczegółowego sposobu, trybu i terminów opracowania materiałów do projektu ustawy budżetowej na rok 2010 (Dz. U. Nr 80, poz. 673), w terminie 21 dni od dnia ogłoszenia przedmiotowego rozporządzenia, tj. od dnia 29 maja 2009 r., dysponenci opracują i przedłożą Ministrowi Finansów plany rzeczowe zadań realizowanych ze środków budżetowych. Ze względu na termin, w którym PLK SA złożyła przedmiotowy wniosek, Minister Infrastruktury nie miał możliwości zabezpieczenia w budżecie państwa, zarówno na 2009 r. jak i na 2010 r., środków na rekompensatę wydatków poniesionych przez Spółkę w latach 2005—2008 a związanych z utrzymaniem SOK.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak na wstępie.

POUCZENIE

Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może złożyć wniosek do Ministra Infrastruktury o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia (art. 127 § 3 K.p.a.).

Minister Infrastruktury

Cezary Grabarczyk

Otrzymuje:

— PKP Polskie Linie Kolejowe SA

Warszawa, dnia 18 maja 2010 r.

MINISTER INFRASTRUKTURY

TK-2-460-12/2010

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku PKP Polskich Linii Kolejowych Spółki Akcyjnej z dnia 20 kwietnia 2010 roku (Nr IEK5-31111-BP/20-3/10) o ponowne rozpatrzenie sprawy w związku z wydaną przez Ministra Infrastruktury w dniu 1 kwietnia 2010 r. decyzją Nr TK-2-460-8/2010 w przedmiocie odmowy przyznania i wypłacenia wnioskowanej przez PKP Polskie Linie Kolejowe Spółkę Akcyjną rekompensaty na łączną kwotę 78 682,89 tysięcy złotych z tytułu normalizacji rachunkowości Wnioskodawcy w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. w zakresie obciążeń finansowych ponoszonych przez Wnioskodawcę należących do kategorii określonej w art. 4 ust. 1 lit. a) Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie wspólnych zasad normalizujących rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych (Dz. Urz. WE L.156 z 28.6.1969 z późn. zm.) (kategorii I normalizacji) zbiorczo przedstawionych w zestawieniu stanowiącym Załącznik Nr II do wniosku Nr IEK5-311-BP-60-2/09 z dnia 8 lipca 2009 r.

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję Ministra Infrastruktury Nr TK-2-460-8/2010 z dnia 1 kwietnia 2010 r.

UZASADNIENIE

W dniu 1 kwietnia 2010 r. Minister Infrastruktury wydał decyzję Nr TK-2-460-8/2010, w której odmówił przyznania i wypłacenia wnioskowanej przez PKP Polskie Linie Kolejowe Spółkę Akcyjną (PLK SA) rekompensaty na łączną kwotę 78 682,89 tysięcy złotych z tytułu normalizacji rachunkowości Wnioskodawcy w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. w zakresie obciążeń finansowych ponoszonych przez Wnioskodawcę należących do kategorii określonej w art. 4 ust. 1 lit. a) Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie wspólnych zasad normalizujących rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych, zwanego dalej: „Rozporządzeniem Nr 1192/69”.

W dniu 22 kwietnia 2010 r. wpłynął do Ministerstwa Infrastruktury, złożony w terminie, wniosek PLK SA o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Ministra Infrastruktury z dnia 1 kwietnia 2010 r., Nr TK-2-460-8/2010. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy spółka PLK SA podniosła, że ww. decyzja Ministra Infrastruktury z dnia 1 kwietnia 2010 r. dotknięta jest niżej wymienionymi wadami prawnymi.

I. Narusza przepisy postępowania w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- 7) art. 8 ust. 4 Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez jego niezastosowanie i odmowę przyznania i wypłacenia wnioskowanej rekompensaty, mimo iż decyzja została wydana po upływie sześciu miesięcy od dnia złożenia wniosku, co oznacza, iż na podstawie powołanego przepisu wniosek powinien być uznany za wstępnie przyjęty;
- 8) art. 10 § 1 K.p.a. poprzez jego niezastosowanie i uniemożliwienie Wnioskodawcy wypowiedzenia się co do treści pisma Komisji Europejskiej Nr TREN/E/2-NB/ap D(2010) 51627 z dnia 27 stycznia 2010 r. przed wydaniem decyzji;
- 9) art. 35 § 1—3 i § 5 K.p.a., w związku z art. 8 ust. 4 Rozporządzenia Nr 1192/69, poprzez naruszenie zasady, że sprawy powinny być załatwiane bez zbędnej zwłoki i w efekcie wydanie decyzji w sprawie po upływie terminów przewidzianych prawem;
- 10) art. 36 § 1 i 2 K.p.a. poprzez naruszenie obowiązku poinformowania Wnioskodawcy, iż sprawa nie będzie załatwiona w terminie przewidzianym prawem;
- 11) art. 97 § 1 pkt 4 i § 2 oraz art. 103 K.p.a. poprzez:
 - d) zawieszenie postępowania w związku ze zwróceniem się przez Organ z zapytaniem do Komisji Europejskiej, mimo że podjęcie decyzji nie wymagało uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ, zaś zwrócenie się przez Organ z zapytaniem do Komisji Europejskiej nie mogło być podstawą do zawieszenia postępowania zgodnie z art. 97 § 1 pkt 4 K.p.a.,
 - e) nie podjęcie z urzędu bez zbędnej zwłoki postępowania, mimo iż było ono zawieszone wyłącznie do czasu otrzymania stanowiska Komisji Europejskiej, w związku z czym podstawa zawieszenia odpadła w lutym 2010 r., podczas gdy postanowienie o podjęciu zawieszono postępowania zostało wydane w dniu 9 marca 2010 r.,
 - f) wydanie decyzji po upływie 23 dni od dnia wydania postanowienia o podjęciu zawieszono postępowania, mimo iż zawieszenie postępowania wyłącznie wstrzymało bieg terminów przewidzianych w przepisach K.p.a., w związku z czym decyzja winna była zostać wydana najpóźniej w dniu 11 marca 2010 r. czyli po upływie 2 dni od dnia podjęcia postępowania, skoro zostało ono zawieszono 2 dni przed upływem sześciomiesięcznego okresu, w którym Organ zobowiązany był wydać decyzję;
- 12) art. 107 § 1 K.p.a. poprzez nieoznaczenie strony, do której decyzja jest kierowana oraz niewłaściwe wskazanie podstawy prawnej decyzji.

II. Narusza przepisy prawa materialnego:

- 4) art. 1 ust. 2 w związku z art. 7 ust. 1 i ust. 2 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż w świetle zapisów tego rozporządzenia wnioski o rekompensatę mogą być składane wyłącznie w powiązaniu z cyklem budżetowym i rekompensata nie może być przyznana za lata wstecz;
- 5) art. 7 ust. 3 Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez przyjęcie, iż złożenie wniosku później niż w dniu 19 czerwca 2009 r. uczyniło go spóźnionym, niemożliwym do uwzględnienia, bowiem nie złożonym w czasie odpowiednim, aby umożliwić zabezpieczenie w budżecie państwa odpowiednich środków na cel wskazany we wniosku, podczas gdy tryb pracy nad budżetem państwa umożliwiał Organowi zabezpieczenie środków na wypłatę rekompensaty jeszcze po dniu 8 lipca 2009 r.;
- 6) art. 12 w związku z art. 6 ust. 2 Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez ich niezastosowanie i zablokowanie Wnioskodawcy możliwości dochodzenia swoich praw w zakresie roszczenia o otrzymanie kwoty rekompensującej obciążenia finansowe Wnioskodawcy jako zarządcy infrastruktury kolejowej;

co w efekcie doprowadziło do uznania przez Organ, że wniosek o rekompensatę nie spełnia warunków określonych w przepisach przedmiotowego rozporządzenia i tym samym nie może być uwzględniony.

W odniesieniu do ww. zarzutów PLK SA Minister Infrastruktury zważył, co następuje.

Zarzut dotyczący naruszenia przepisów postępowania w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy jest bezzasadny. Zgodnie z art. 8 ust. 4 Rozporządzenia Nr 1192/69 sześciomiesięczny termin rozpatrzenia wniosku PLK SA liczony jest od momentu jego otrzymania przez władzę właściwą. Spółka PLK SA wystąpiła do Ministra Finansów z wnioskiem Nr IEK5-311-BP-60-1/09 o normalizację rachunkowości Spółki i wypłacenie rekompensaty w związku z obciążeniami ponoszonymi przez Spółkę w latach 2005—2008 z tytułu pokrywania kosztów związanych z utrzymywaniem jednostki Straży Ochrony Kolei w dniu 8 lipca 2009 r. za pośrednictwem Ministra Infrastruktury. Po dokonaniu szczegółowej analizy wniosku oraz przedłożonych przez PLK SA dodatkowych materiałów, wniosek został, zgodnie z żądaniem Wnioskodawcy, przekazany do Ministra Finansów w dniu 13 listopada 2009 r. Zatem Wnioskodawca, jako władzę właściwą, o której mowa w przepisach Rozporządzenia Nr 1192/69, wskazał Ministra Finansów a nie Ministra Infrastruktury. Po otrzymaniu wniosku PLK SA Minister Finansów uznał, że nie jest właściwą władzą i pismem z dnia 23 listopada 2009 r., Nr GN2/0353/2/MCP/09/14957, poinformował Ministra Infrastruktury, że merytoryczna ocena wniosku oraz rozstrzygnięcie sprawy należy do kompetencji ministra właściwego ds. transportu. W związku z powyższym, sześciomiesięczny termin na rozstrzygnięcie sprawy z wniosku PLK SA powinien być liczony od dnia przekazania wniosku właściwej władzy w rozumieniu przepisów Rozporządzenia Nr 1192/69, tj. od dnia 23 listopada 2009 r. a nie jak twierdzi Spółka od dnia 8 lipca 2009 r. Złożenie przez spółkę PLK SA wniosku o normalizację rachunkowości w Ministerstwie Infrastruktury miało na celu jego uprzednią weryfikację przez Ministra Infrastruktury, co potwierdza treść pisma Zarządu PLK SA z dnia 21 sierpnia 2009 r., Nr IEK5-311-BP-60-10/09.

W świetle powyższego, bezzasadne są podnoszone przez spółkę PLK SA zarzuty dotyczące:

- nieprzestrzegania art. 35 § 1—§ 3 i § 5 K.p.a., w związku z art. 8 ust. 4 Rozporządzenia Nr 1192/69, poprzez naruszenie zasady, że sprawy powinny być załatwiane bez zbędnej zwłoki, co w ocenie Spółki, w efekcie doprowadziło do wydania decyzji w sprawie po upływie terminów przewidzianych prawem oraz
- naruszenia obowiązku poinformowania Spółki, iż sprawa nie będzie załatwiona w terminie przewidzianym prawem (art. 36 § 1 i § 2 K.p.a.) oraz
- naruszenia art. 97 § 1 pkt 4 i § 2 oraz art. 103 K.p.a.

Działania podejmowane przez Ministra Infrastruktury miały na celu wyeliminowanie wszelkich wątpliwości, które mogłyby spowodować negatywne konsekwencje dla Spółki, w przypadku wydania decyzji zgodnej z jej żądaniem. Rozpatrując wniosek PLK SA Minister Infrastruktury na względzie miał fakt, że od momentu wstąpienia Polski do Unii Europejskiej zaczął obowiązywać traktatowy porządek prawny — *Traktat akcesyjny* (Dz. U. z 30 kwietnia 2004 r. Nr 90, poz. 864, Dz. Urz. L 236 z 23.09.2003), *Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską* (Dz. Urz. C 340 z 10.11.1997 r.), *Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską podpisany w Lizbonie dnia 13 grudnia 2007 r.* (Dz. U. z 2009 r. Nr 203, poz. 1569, Dz. Urz. C 306 z 17.12.2007), *Traktat o Unii Europejskiej i Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej* (Dz. Urz. C 83 z 30.03.2010). Z mocy przedmiotowych przepisów została nadana szczególna rola jednej z instytucji Unii Europejskiej — Komisji Europejskiej w zakresie zapewnienia przestrzegania prawa przez Państwa Członkowskie (art. Art. 211 TWE — obecnie art. 17 TUE). W tym celu Komisja Europejska może podejmować odpowiednie działania w stosunku do Państw Członkowskich na podstawie, między innymi, art. 226 i 228 TWE (obecnie art. 258 i 260 TFUE). Z kolei z mocy art. 10 TWE (obecnie art. 4 TFUE) Państwa Członkowskie zobowiązane są do podejmowania wszelkich właściwych środków ogólnych lub szczególnych mających na celu wykonanie zobowiązania wynikającego z prawa unijnego lub działań instytucji wspólnoty i powstrzymują się od podejmowania wszelkich środków, które mogłyby zagrozić urzeczywistnieniu celów Traktatu. W związku z art. 10 TWE (art. 4 TFUE) Europejski Trybunał Sprawiedliwości w swym orzecznictwie wywiódł zasadę lojalnej współpracy Państw Członkowskich i instytucji wspólnotowych w zakresie wykonania zobowiązań wynikających z prawa unijnego. Zatem z art. 10 TWE (art. 4 TFUE) wynika obowiązek ciążyący na Państwach Członkowskich powstrzymania się od działań mogących naruszyć prawo wspólnotowe i podjęcia współpracy z Komisją Europejską w zakresie zapewnienia zgodności ich działań z prawem Unii Europejskiej.

W związku z istotnymi wątpliwościami, co do zakresu zastosowania Rozporządzenia Nr 1192/69 i możliwością naruszenia przepisów tego rozporządzenia, a także przepisów unijnych dotyczących pomocy publicznej (art. 87 TWE — art. 107 TFUE) w ocenie Ministra Infrastruktury zachodził obowiązek wystąpienia do Komisji Europejskiej o uzyskanie opinii w trybie art. 10 K.p.a. Brak takiego wystąpienia prowadziłby przy tak istotnych wątpliwościach co do interpretacji Rozporządzenia Nr 1192/69 do naruszenia obowiązku lojalnej współpracy na mocy art. 10 TWE (art. 4 TFUE).

Stanowisko Komisji Europejskiej było bardzo istotne ponieważ, w przypadku nieprawidłowego zastosowania przepisów Rozporządzenia Nr 1192/69, Komisja mogłaby wszcząć postępowanie z art. 226 TWE (art. 258 TFUE), które mogłoby się zakończyć niekorzystnym dla Polski wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a w razie dalszego trwania naruszenia prawa unijnego również nałożeniem kary pieniężnej. Jednocześnie należy zauważyć, że pomoc przyznawana przez Państwa Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która grozi zakłóceniem konkurencji musi podlegać notyfikacji Komisji Europejskiej (art. 88 ust. 3 TWE — art. 108 TFUE). Rozporządzenie Nr 1192/69 zwalnia z obowiązku przedmiotowej notyfikacji, ale

tylko w przypadku spełnienia wszystkich przesłanek i warunków wynikających z tego rozporządzenia (art. 13). Zatem w przypadku nieprawidłowego zastosowania Rozporządzenia Nr 1192/69 i wypłaty wnioskowanej sumy Wnioskodawcy na podstawie błędnej interpretacji przepisów tego rozporządzenia oraz braku notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie art. 88 ust. 3 TWE — art. 108 TFUE, Komisja mogłaby wszcząć postępowanie prowadzące do nakazu zwrotu kwoty stanowiącej równowartość udzielonej pomocy publicznej wraz z odsetkami (art. 88 ust. 2 TWE — art. 108 TFUE). Zwrot przedmiotowej pomocy wraz z odsetkami nastąpiłby na podstawie prawa krajowego (art. 25 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej). W związku z takimi potencjalnymi skutkami wypłaty wnioskowanej sumy pieniężnej, uzyskanie opinii Komisji Europejskiej było w ocenie Ministra Infrastruktury niezbędne jak również leżało w interesie spółki PLK SA.

Podnieść należy, że zawieszenie postępowania, które w żaden sposób nie wpłynęło na przekroczenie sześciomiesięcznego terminu na rozpatrzenie wniosku PLK SA uzasadniało długie oczekiwanie na stanowisko Komisji Europejskiej. Termin, w którym Komisja Europejska udzieliła odpowiedzi na postawione przez Ministra Infrastruktury pytania jednoznacznie potwierdza, że sprawa z wniosku PLK SA była niezwykle skomplikowana i trudna. Podnieść również należy fakt, że spółka PLK SA uznała przesłanki, które były podstawą wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania, o czym świadczy fakt, że Spółka nie skorzystała ze środków zaskarżenia przysługujących w stosunku do wydanego postanowienia.

Bezpodstawne jest również podnoszenie przez Wnioskodawcę zarzutu, że Minister Infrastruktury nie zastosował się do dyspozycji art. 10 § 1 K.p.a. i uniemożliwił Stronie wypowiedzenie się co do treści pisma Komisji Europejskiej przed wydaniem decyzji. Spółka PLK SA, pomimo pouczenia o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, w tym również z treścią pisma Komisji Europejskiej Nr TREN/E/2-NB/ap z dnia 27 stycznia 2010 r. D(2010) 51627, zawartego w postanowieniu o wszczęciu postępowania z dnia 9 marca 2010 r., nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Wbrew twierdzeniu spółki PLK SA, decyzja Ministra Infrastruktury zawierała wystarczające oznaczenie Strony. Decyzja została skierowana do właściwego adresata i wpłynęła do niego w dniu 8 kwietnia 2010 r. Fakt, że oznaczenie strony wskazywało wyłącznie nazwę podmiotu, bez dodatkowych elementów, np. siedziby, adresu, czy regonu nie ma w przedmiotowej sprawie najmniejszego znaczenia z tego względu, że w Polsce istnieje tylko jeden podmiot o nazwie PKP Polskie Linie Kolejowe SA, którym jest Wnioskodawca.

Analogicznie jak w przypadku podnoszonego przez spółkę PLK SA zarzutu dotyczącego naruszenia przepisów postępowania, bezzasadny jest zarzut naruszenia wskazanych przez Spółkę przepisów prawa materialnego. Na wstępie podnieść należy, że uzasadniając przedmiotowy zarzut spółka PLK SA w sposób wybiórczy odnosi się do przepisów Rozporządzenia Nr 1192/69. Zgodnie z art. 1 ust. 2 Rozporządzenia Nr 1192/69, jakkolwiek rekompensata finansowa jest wykonywana zgodnie ze wspólnymi procedurami określonymi w przedmiotowym rozporządzeniu. Stosownie do brzmienia art. 7 Rozporządzenia Nr 1192/69, uprawnieni przedsiębiorcy kolejowi przedstawiają właściwym władzom wnioski o normalizację corocznie i w powiązaniu z cyklem budżetowym Państwa Członkowskiego. Stosownie do treści art. 7 ust. 2 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69, takie wnioski zawierają skalkulowane na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, obowiązujących w czasie sporządzania wniosku, dane odnoszące się do następnego roku budżetowego — wniosek PLK SA dotyczy rekompensat za lata 2005–2008. Powyższe zostało potwierdzone stanowiskiem Komisji Europejskiej. Ponadto, jak sama przyznała spółka PLK SA, miała ona możliwość normalizacji rachunkowości od dnia 1 maja 2004 r. Tym samym spółka PLK SA miała możliwość ubiegania się o rekompensatę zgodnie z procedurą określoną w Rozporządzeniu Nr 1192/69.

Podnoszony przez spółkę PLK SA zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj art. 12 w związku z art. 6 ust. 2 Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez ich niezastosowanie i zablokowanie Spółce możliwości dochodzenia swoich praw w zakresie roszczenia o otrzymanie kwoty rekompensującej obciążenia finansowe jest oczywiście bezzasadny, o czym świadczy fakt złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak na wstępie.

POUCZENIE

Strona niezadowolona z niniejszej decyzji, działając na podstawie art. 52 § 1 Ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.), może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 ww. ustawy, skargę wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia Skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie.

Minister Infrastruktury

Cezary Grabarczyk

Otrzymuje:

— PKP Polskie Linie Kolejowe Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2010 r.

MINISTER INFRASTRUKTURY
TK-2-460-9/2010

DECYZJA

Na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku PKP Polskich Linii Kolejowych Spółki Akcyjnej z dnia 22 lipca 2009 roku (Nr IEK5-311-BP-60-3/09) o normalizację rachunkowości Spółki PKP Polskie Linie Kolejowe SA, złożonego na podstawie przepisów Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie wspólnych zasad normalizujących rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych (Dz. Urz. WE L.156 z 28.6.1969 z późn. zm.), zwanego dalej: „Rozporządzeniem Nr 1192/69”, uzupełnionego pismami Zarządu PKP Polskich Linii Kolejowych Spółki Akcyjnej z dnia 21 sierpnia 2009 roku (Nr IEK5-311-BP-60-10/09) i z dnia 7 września 2009 roku (Nr IEK5-311-BP-13/09)

odmawiam

przyznania i wypłacenia wnioskowanej przez Spółkę rekompensaty na łączną kwotę 2 351,46 tysięcy złotych z tytułu normalizacji rachunkowości Wnioskodawcy w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. w zakresie obciążeń finansowych ponoszonych przez Wnioskodawcę należących do kategorii określonej w art. 4 ust. 1 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69.

UZASADNIENIE

Zarząd Spółki PKP Polskie Linie Kolejowe Spółka Akcyjna (PLK SA) w dniu 22 lipca 2009 r. (pismo Nr IEK5-311-BP-60-3/09) wystąpił, za pośrednictwem ministra właściwego ds. transportu, do ministra właściwego ds. finansów publicznych z wnioskiem o normalizację zasad rachunkowości Spółki w zakresie wydatków poniesionych w latach 2005—2008 związanych z utrzymywaniem pasów przeciwpożarowych oraz dróg równoległych (technologicznych). Jako podstawę wystąpienia z wnioskiem o normalizację rachunkowości Wnioskodawca wskazał art. 1, 3, 4, 7 i 9 Rozporządzenia Nr 1192/69.

Po dokonaniu analizy wniosku PLK SA oraz przedłożonych przez Spółkę dodatkowych materiałów, w dniu 13 listopada 2009 r. pismem Nr TK-2-0731-31/09 wniosek został — zgodnie z jego treścią — przekazany Ministrowi Finansów. Minister Finansów uznał, że nie jest podmiotem właściwym w przedmiotowej sprawie i pismem z dnia 23 listopada 2009 r., Nr GN2/0353/2/MCP/09/14957, poinformował Ministra Infrastruktury, że merytoryczna ocena wniosku oraz rozstrzygnięcie sprawy należy do kompetencji ministra właściwego ds. transportu.

W związku z wątpliwościami, co do zakresu zastosowania Rozporządzenia Nr 1192/69 w odniesieniu do wniosku PLK SA, Minister Infrastruktury pismem z dnia 26 października 2009 r. zwrócił się do Komisji Europejskiej o interpretację przepisów przedmiotowego rozporządzenia oraz zawiesił postępowanie do czasu uzyskania stanowiska Komisji (Postanowienie Ministra Infrastruktury z dnia 6 stycznia 2010 r., Nr TK-2-460-1/2010). W lutym 2010 r. Minister Infrastruktury otrzymał pismo Komisji Europejskiej, Nr TREN/E/2-NB/ap D92010) 51672 z dnia 27 stycznia 2010 r., dotyczące interpretacji przepisów Rozporządzenia Nr 1192/69.

Uzasadniając wniosek o rekompensatę spółka PLK SA wskazała, że obowiązek pokrywania kosztów związanych z utrzymywaniem przedmiotowych dróg i pasów został nałożony na Spółkę na mocy przepisów ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.) oraz rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 kwietnia 2006 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. Nr 80, poz. 563) wydanym na podstawie ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2002 r. Nr 147, poz. 1229, z późn. zm.). Zgodnie z § 34 ust. 3 pkt 2 ww. rozporządzenia, na właścicielu linii kolejowej spoczywa obowiązek urządzania i utrzymywania pasów przeciwpożarowych. Wnioskodawca podnosi, że zgodnie z ww. rozporządzeniem, pasy przeciwpożarowe wzdłuż dróg i autostrad są urządzone i utrzymywane przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe („Lasy Państwowe”) — państwową jednostkę organizacyjną reprezentującą Skarb Państwa w zakresie zarządzanego mienia, natomiast wzdłuż linii kolejowych obowiązek ten przypisano zarządcy infrastruktury kolejowej, tj. spółce PLK SA. Ponadto, Wnioskodawca wskazuje, że ciężący na nim obowiązek urządzania i utrzymywania pasów przeciwpożarowych w standardzie określonym przepisami prawa, wiążący się z koniecznością ponoszenia wydatków, nie obciąża przedsiębiorców działających w innych sektorach transportu ani też nie spoczywa na podmiotach zarządzających infrastrukturą transportową. W przypadku gałęzi transportu kolejowego w Polsce, cel ten realizowany jest przez służby leśne, a koszty realizacji tego celu obciążają budżet państwa. W ocenie Wnioskodawcy, powyższe uwarunkowania powodują, że zostały na niego nałożone obowiązki w zakresie finansowania zadań, które nie znajdują się w grupie oferowanych przez niego usług lub nie są związane z profilem jego działalności, a obciążenie nimi spółki PLK SA — zarządcy infrastruktury kolejowej — nie ma uzasadnienia gospodarczego ani celowościowego, związanego z przedmiotem działalności Spółki. Jedno-

ceśnie, jak argumentuje Wnioskodawca, takie obciążenia nie występują w innych gałęziach transportu i w konsekwencji, znacząco naruszają pozycję rynkową spółki PLK SA wobec jej konkurentów. Zdaniem Wnioskodawcy, wydatki ponoszone w związku z utrzymywaniem pasów przeciwpożarowych i dróg równoległych (technologicznych) objęte są normalizacją rachunkowości na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69, w ramach obciążeń kategorii I normalizacji, opisanej w załączniku I, tj. płatności, których muszą dokonywać przedsiębiorstwa kolejowe, a które generalnie w gospodarce, w tym, w innych gałęziach transportu, są ponoszone przez państwo. W ocenie Wnioskodawcy, ww. koszty mają charakter obligatoryjny, co oznacza iż ustawodawca wspólnotowy nie pozostawia państwom członkowskim uznania, co do normalizacji obciążeń wymienionych w tym przepisie lecz nakazuje dokonać normalizacji poprzez wypłatę odpowiednich kwot rekompensat.

W toku przeprowadzonego postępowania w sprawie ustalono, iż pomimo tego, że w odniesieniu do kategorii określonych w art. 4 ust. 1 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69 państwa członkowskie mają obowiązek dokonania normalizacji na wniosek uprawnionego przedsiębiorcy, to wniosek PLK SA nie spełnia łącznie wszystkich warunków określonych w przepisach przedmiotowego rozporządzenia i tym samym nie może zostać uwzględniony, co potwierdziła interpretacja Komisji Europejskiej. Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 1 Rozporządzenia Nr 1192/69, uprawnieni przedsiębiorcy kolejowi przedstawiają corocznie właściwym władzom wnioski o normalizację w powiązaniu z cyklem budżetowym państwa członkowskiego. Stosownie do treści art. 7 ust. 2 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69, takie wnioski zawierają skalkulowane na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, obowiązujących w czasie sporządzania wniosku, dane odnoszące się do następnego roku budżetowego — wniosek PLK SA dotyczy rekompensat za lata 2005—2008. Komisja Europejska w swoim piśmie wyraźnie podkreśliła, że rekompensata nie może być przyznana za lata wstecz. Pomimo tego, że Rozporządzenie Nr 1192/69 obowiązuje w krajowym porządku prawnym od momentu przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, spółka PLK SA dotychczas nie występowała z wnioskami o zrekompensowanie kosztów ponoszonych w związku z utrzymywaniem przejazdów kolejowo-drogowych w sposób przewidziany w tym rozporządzeniu. Ponadto, stosownie do postanowień art. 7 ust. 3 Rozporządzenia Nr 1192/69, wnioski przedsiębiorstw kolejowych muszą być sporządzane w odpowiednim czasie, aby umożliwić władzom publicznym zabezpieczenie w budżecie państwa odpowiednich środków na cele wskazane we wnioskach. Zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 maja 2009 r. w sprawie szczegółowego sposobu, trybu i terminów opracowania materiałów do projektu ustawy budżetowej na rok 2010 (Dz. U. Nr 80, poz. 673), w terminie 21 dni od dnia ogłoszenia przedmiotowego rozporządzenia, tj. od dnia 29 maja 2009 r., dysponenci opracują i przedłożą Ministrowi Finansów plany rzeczowe zadań realizowanych ze środków budżetowych. Ze względu na termin, w którym PLK SA złożyła przedmiotowy wniosek, Minister Infrastruktury nie miał możliwości zabezpieczenia w budżecie państwa, zarówno na 2009 r. jak i na 2010 r., środków na rekompensatę wydatków poniesionych przez Spółkę w latach 2005—2008 a związanych z utrzymaniem pasów przeciwpożarowych i dróg równoległych (technologicznych).

Mając na względzie powyższe orzeczono jak na wstępie.

POUCZENIE

Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może złożyć wniosek do Ministra Infrastruktury o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia (art. 127 § 3 K.p.a.).

Minister Infrastruktury

Cezary Grabarczyk

Otrzymuje:

— PKP Polskie Linie Kolejowe SA

Warszawa, dnia 18 maja 2010 r.

MINISTER INFRASTRUKTURY

TK-2mw-460-13/2010

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku PKP Polskich Linii Kolejowych Spółki Akcyjnej z dnia 20 kwietnia 2010 roku (Nr IEK5-31111-BP/20-4/10) o ponowne rozpatrzenie sprawy w związku z wydaną przez Ministra Infrastruktury w dniu 1 kwietnia 2010 r. decyzją Nr TK-2-460-9/2010 w przedmiocie odmowy przyznania i wypłacenia wnioskowanej przez PKP Polskie Linie Kolejowe Spółkę Akcyjną rekompensaty na łączną kwotę 2 351,46 tysięcy złotych z tytułu normalizacji rachunkowości Wnioskodawcy w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. w zakresie obciążeń finansowych ponoszonych przez Wnioskodawcę należących do kategorii określonej w art. 4 ust. 1 lit. a) Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie wspólnych zasad normalizujących rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych

(Dz. Urz. WE L.156 z 28.6.1969 z późn. zm.) (kategorii I normalizacji), zbiorczo przedstawionych w zestawieniu stanowiącym Załącznik Nr II do wniosku Nr IEK5-311-BP-60-3/09 z dnia 22 lipca 2009 r.

utrzymują w mocy zaskarżoną decyzję Ministra Infrastruktury Nr TK-2-460-9/2010 z dnia 1 kwietnia 2010 r.

UZASADNIENIE

W dniu 1 kwietnia 2010 r. Minister Infrastruktury wydał decyzję Nr TK-2-460-9/2010, w której odmówił przyznania i wypłacenia wnioskowanej przez PKP Polskie Linie Kolejowe Spółkę Akcyjną (PLK SA) rekompensaty na łączną kwotę 2 351,46 tysięcy złotych z tytułu normalizacji rachunkowości Wnioskodawcy w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. w zakresie obciążeń finansowych ponoszonych przez Wnioskodawcę należących do kategorii określonej w art. 4 ust. 1 lit. a) Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie wspólnych zasad normalizujących rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych, zwanego dalej: „Rozporządzeniem Nr 1192/69”.

W dniu 22 kwietnia 2010 r. wpłynął do Ministerstwa Infrastruktury, złożony w terminie, wniosek PLK SA o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Ministra Infrastruktury z dnia 1 kwietnia 2010 r., Nr TK-2-460-9/2010. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy spółka PLK SA podniosła, że ww. decyzja Ministra Infrastruktury z dnia 1 kwietnia 2010 r. dotknięta jest niżej wymienionymi wadami prawnymi.

I. Narusza przepisy postępowania w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- 13) art. 8 ust. 4 Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez jego niezastosowanie i odmowę przyznania i wypłacenia wnioskowanej rekompensaty, mimo iż decyzja została wydana po upływie sześciu miesięcy od dnia złożenia wniosku, co oznacza, iż na podstawie powołanego przepisu wniosek powinien być uznany za wstępnie przyjęty;
- 14) art. 10 § 1 K.p.a. poprzez jego niezastosowanie i uniemożliwienie Wnioskodawcy wypowiedzenia się co do treści pisma Komisji Europejskiej Nr TREN/E/2-NB/ap D(2010) 51627 z dnia 27 stycznia 2010 r. przed wydaniem decyzji;
- 15) art. 35 § 1—3 i § 5 K.p.a., w związku z art. 8 ust. 4 Rozporządzenia Nr 1192/69, poprzez naruszenie zasady, że sprawy powinny być załatwiane bez zbędnej zwłoki i w efekcie wydanie decyzji w sprawie po upływie terminów przewidzianych prawem;
- 16) art. 36 § 1 i 2 K.p.a. poprzez naruszenie obowiązku poinformowania Wnioskodawcy, iż sprawa nie będzie załatwiona w terminie przewidzianym prawem;
- 17) art. 97 § 1 pkt 4 i § 2 oraz art. 103 K.p.a. poprzez:
 - g) zawieszenie postępowania w związku ze zwróceniem się przez Organ z zapytaniem do Komisji Europejskiej, mimo że podjęcie decyzji nie wymagało uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ, zaś zwrócenie się przez Organ z zapytaniem do Komisji Europejskiej nie mogło być podstawą do zawieszenia postępowania zgodnie z art. 97 § 1 pkt 4 K.p.a.,
 - h) nie podjęcie z urzędu bez zbędnej zwłoki postępowania, mimo iż było ono zawieszona wyłącznie do czasu otrzymania stanowiska Komisji Europejskiej, w związku z czym podstawa zawieszenia odpadła w lutym 2010 r., podczas gdy postanowienie o podjęciu zawieszona postępowania zostało wydane w dniu 9 marca 2010 r.,
 - i) wydanie decyzji po upływie 23 dni od dnia wydania postanowienia o podjęciu zawieszona postępowania, mimo iż zawieszenie postępowania wyłącznie wstrzymało bieg terminów przewidzianych w przepisach K.p.a., w związku z czym decyzja winna była zostać wydana najpóźniej w dniu 11 marca 2010 r. czyli po upływie 2 dni od dnia podjęcia postępowania, skoro zostało ono zawieszona 2 dni przed upływem sześciomiesięcznego okresu, w którym Organ zobowiązany był wydać decyzję;
- 18) art. 107 § 1 K.p.a. poprzez nieoznaczenie strony, do której decyzja jest kierowana oraz niewłaściwe wskazanie podstawy prawnej decyzji.

II. Narusza przepisy prawa materialnego:

- 7) art. 1 ust. 2 w związku z art. 7 ust. 1 i ust. 2 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż w świetle zapisów tego rozporządzenia wnioski o rekompensatę mogą być składane wyłącznie w powiązaniu z cyklem budżetowym i rekompensata nie może być przyznana za lata wstecz;
- 8) art. 7 ust. 3 Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez przyjęcie, iż złożenie wniosku później niż w dniu 19 czerwca 2009 r. uczyniło go spóźnionym, niemożliwym do uwzględnienia, bowiem nie złożonym w czasie odpowiednim, aby umożliwić zabezpieczenie w budżecie państwa odpowiednich środków na cel wskazany we wniosku, podczas gdy tryb pracy nad budżetem państwa umożliwił Organowi zabezpieczenie środków na wypłatę rekompensaty jeszcze po dniu 22 lipca 2009 r.;
- 9) art. 12 w związku z art. 6 ust. 2 Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez ich niezastosowanie i zablokowanie Wnioskodawcy możliwości dochodzenia swoich praw w zakresie roszczenia o otrzymanie kwoty rekompensującej obciążenia finansowe Wnioskodawcy jako zarządcy infrastruktury kolejowej;

co w efekcie doprowadziło do uznania przez Organ, że wniosek o rekompensatę nie spełnia warunków określonych w przepisach przedmiotowego rozporządzenia i tym samym nie może być uwzględniony.

W odniesieniu do ww. zarzutów PLK SA Minister Infrastruktury zważył, co następuje.

Zarzut dotyczący naruszenia przepisów postępowania w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy jest bezzasadny. Zgodnie z art. 8 ust. 4 Rozporządzenia Nr 1192/69 sześciomiesięczny termin rozpatrzenia wniosku PLK SA liczony jest od momentu jego otrzymania przez władzę właściwą. Spółka PLK SA wystąpiła do Ministra Finansów z wnioskiem Nr IEK5-311-BP-60-3/09 o normalizację rachunkowości Spółki i wypłacenie rekompensaty w związku z obciążeniami ponoszonymi przez Spółkę w latach 2005—2008 z tytułu pokrywania kosztów związanych z utrzymywaniem pasów przeciwpożarowych oraz dróg równoległych (technologicznych) w dniu 22 lipca 2009 r. za pośrednictwem Ministra Infrastruktury. Po dokonaniu szczegółowej analizy wniosku oraz przedłożonych przez PLK SA dodatkowych materiałów, wniosek został, zgodnie z żądaniem Wnioskodawcy, przekazany do Ministra Finansów w dniu 13 listopada 2009 r. Zatem Wnioskodawca, jako władzę właściwą, o której mowa w przepisach Rozporządzenia Nr 1192/69, wskazał Ministra Finansów a nie Ministra Infrastruktury. Po otrzymaniu wniosku PLK SA Minister Finansów uznał, że nie jest właściwą władzą i pismem z dnia 23 listopada 2009 r., Nr GN2/0353/2/MCP/09/14957, poinformował Ministra Infrastruktury, że merytoryczna ocena wniosku oraz rozstrzygnięcie sprawy należy do kompetencji ministra właściwego ds. transportu. W związku z powyższym, sześciomiesięczny termin na rozstrzygnięcie sprawy z wniosku PLK SA powinien być liczony od dnia przekazania wniosku właściwej władzy w rozumieniu przepisów Rozporządzenia Nr 1192/69, tj. od dnia 23 listopada 2009 r. a nie jak twierdzi Spółka od dnia 22 lipca 2009 r. Złożenie przez spółkę PLK SA wniosku o normalizację rachunkowości w Ministerstwie Infrastruktury miało na celu jego uprzednią weryfikację przez Ministra Infrastruktury, co potwierdza treść pisma Zarządu PLK SA z dnia 24 sierpnia 2009 r., Nr IEK5-311-BP-60-12/09.

W świetle powyższego, bezzasadne są podnoszone przez spółkę PLK SA zarzuty dotyczące:

- nieprzestrzegania art. 35 § 1—§ 3 i § 5 K.p.a., w związku z art. 8 ust. 4 Rozporządzenia Nr 1192/69, poprzez naruszenie zasady, że sprawy powinny być załatwiane bez zbędnej zwłoki, co w ocenie Spółki, w efekcie doprowadziło do wydania decyzji w sprawie po upływie terminów przewidzianych prawem oraz
- naruszenia obowiązku poinformowania Spółki, iż sprawa nie będzie załatwiona w terminie przewidzianym prawem (art. 36 § 1 i § 2 K.p.a.) oraz
- naruszenia art. 97 § 1 pkt 4 i § 2 oraz art. 103 K.p.a.

Działania podejmowane przez Ministra Infrastruktury miały na celu wyeliminowanie wszelkich wątpliwości, które mogłyby spowodować negatywne konsekwencje dla Spółki, w przypadku wydania decyzji zgodnej z jej żądaniem. Rozpatrując wniosek PLK SA Minister Infrastruktury na względzie miał fakt, że od momentu wstąpienia Polski do Unii Europejskiej zaczął obowiązywać traktatowy porządek prawny — *Traktat akcesyjny* (Dz. U. z 30 kwietnia 2004 r. Nr 90, poz. 864, Dz. Urz. L 236 z 23.09. 2003), *Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską* (Dz. Urz. C 340 z 10.11.1997 r.), *Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską podpisany w Lizbonie dnia 13 grudnia 2007 r.* (Dz. U. z 2009 r. Nr 203, poz. 1569, Dz. Urz. C 306 z 17.12.2007), *Traktat o Unii Europejskiej i Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej* (Dz. Urz. C 83 z 30.03.2010). Z mocy przedmiotowych przepisów została nadana szczególna rola jednej z instytucji Unii Europejskiej — Komisji Europejskiej w zakresie zapewnienia przestrzegania prawa przez Państwa Członkowskie (art. 211 TWE — obecnie art. 17 TUE). W tym celu Komisja Europejska może podejmować odpowiednie działania w stosunku do Państw Członkowskich na podstawie, między innymi, art. 226 i 228 TWE (obecnie art. 258 i 260 TFUE). Z kolei z mocy art. 10 TWE (obecnie art. 4 TFUE) Państwa Członkowskie zobowiązane są do podejmowania wszelkich właściwych środków ogólnych lub szczególnych mających na celu wykonanie zobowiązania wynikającego z prawa unijnego lub działań instytucji wspólnoty i powstrzymują się od podejmowania wszelkich środków, które mogłyby zagrozić urzeczywistnieniu celów Traktatu. W związku z art. 10 TWE (art. 4 TFUE) Europejski Trybunał Sprawiedliwości w swym orzecznictwie wywiódł zasadę lojalnej współpracy Państw Członkowskich i instytucji wspólnotowych w zakresie wykonania zobowiązań wynikających z prawa unijnego. Zatem z art. 10 TWE (art. 4 TFUE) wynika obowiązek ciężący na Państwach Członkowskich powstrzymywania się od działań mogących naruszyć prawo wspólnotowe i podjęcia współpracy z Komisją Europejską w zakresie zapewnienia zgodności ich działań z prawem Unii Europejskiej.

W związku z istotnymi wątpliwościami, co do zakresu zastosowania Rozporządzenia Nr 1192/69 i możliwością naruszenia przepisów tego rozporządzenia, a także przepisów unijnych dotyczących pomocy publicznej (art. 87 TWE — art. 107 TFUE) w ocenie Ministra Infrastruktury zachodził obowiązek wystąpienia do Komisji Europejskiej o uzyskanie opinii w trybie art. 10 K.p.a. Brak takiego wystąpienia prowadziłby przy tak istotnych wątpliwościach co do interpretacji Rozporządzenia Nr 1192/69 do naruszenia obowiązku lojalnej współpracy na mocy art. 10 TWE (art. 4 TFUE).

Stanowisko Komisji Europejskiej było bardzo istotne ponieważ, w przypadku nieprawidłowego zastosowania przepisów Rozporządzenia Nr 1192/69, Komisja mogłaby wszcząć postępowanie z art. 226 TWE (art. 258 TFUE), które mogłoby się zakończyć niekorzystnym dla Polski wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a w razie dalszego trwania naruszenia prawa unijnego również nałożeniem kary pieniężnej. Jednocześnie należy zauważyć, że pomoc przyznawana przez Państwa Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która grozi zakłóceniem konkurencji musi podlegać notyfikacji Komisji Europejskiej (art. 88 ust. 3 TWE — art. 108 TFUE). Rozporządzenie Nr 1192/69 zwalnia z obowiązku przedmiotowej notyfikacji, ale tylko w przypadku spełnienia wszystkich przesłanek i warunków wynikających z tego rozporządzenia (art. 13). Zatem w przypadku nieprawidłowego zastosowania Rozporządzenia Nr 1192/69 i wypłaty wnioskowanej sumy Wnioskodawcy na podstawie błędnej interpretacji przepisów tego rozporządzenia oraz braku notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie art. 88 ust. 3 TWE — art. 108 TFUE, Komisja mogłaby wszcząć postępowanie prowadzące do nakazu zwrotu kwoty stanowiącej równowartość udzielonej pomocy publicznej wraz z odsetkami (art. 88 ust. 2

TWE — art. 108 TFUE). Zwrot przedmiotowej pomocy wraz z odsetkami nastąpiłby na podstawie prawa krajowego (art. 25 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej). W związku z takimi potencjalnymi skutkami wypłaty wnioskowanej sumy pieniężnej, uzyskanie opinii Komisji Europejskiej było w ocenie Ministra Infrastruktury niezbędne jak również leżało w interesie spółki PLK SA.

Podnieść należy, że zawieszenie postępowania, które w żaden sposób nie wpłynęło na przekroczenie sześciomiesięcznego terminu na rozpatrzenie wniosku PLK SA uzasadniało długie oczekiwanie na stanowisko Komisji Europejskiej. Termin, w którym Komisja Europejska udzieliła odpowiedzi na postawione przez Ministra Infrastruktury pytania jednoznacznie potwierdza, że sprawa z wniosku PLK SA była niezwykle skomplikowana i trudna. Podnieść również należy fakt, że spółka PLK SA uznała przesłanki, które były podstawą wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania, o czym świadczy fakt, że Spółka nie skorzystała ze środków zaskarżenia przysługujących w stosunku do wydanego postanowienia.

Bezpodstawne jest również podnoszenie przez Wnioskodawcę zarzutu, że Minister Infrastruktury nie zastosował się do dyspozycji art. 10 § 1 K.p.a. i uniemożliwił Stronie wypowiedzenie się co do treści pisma Komisji Europejskiej przed wydaniem decyzji. Spółka PLK SA, pomimo pouczenia o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, w tym również z treścią pisma Komisji Europejskiej Nr TREN/E/2-NB/ap z dnia 27 stycznia 2010 r. D(2010) 51627, zawartego w postanowieniu o wszczęciu postępowania z dnia 9 marca 2010 r., nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Wbrew twierdzeniu spółki PLK SA, decyzja Ministra Infrastruktury zawierała wystarczające oznaczenie Strony. Decyzja została skierowana do właściwego adresata i wpłynęła do niego w dniu 8 kwietnia 2010 r. Fakt, że oznaczenie strony wskazywało wyłącznie nazwę podmiotu, bez dodatkowych elementów, np. siedziby, adresu, czy regonu nie ma w przedmiotowej sprawie najmniejszego znaczenia z tego względu, że w Polsce istnieje tylko jeden podmiot o nazwie PKP Polskie Linie Kolejowe SA, którym jest Wnioskodawca.

Analogicznie jak w przypadku podnoszonego przez spółkę PLK SA zarzutu dotyczącego naruszenia przepisów postępowania, bezzasadny jest zarzut naruszenia wskazanych przez Spółkę przepisów prawa materialnego. Na wstępie podnieść należy, że uzasadniając przedmiotowy zarzut spółka PLK SA w sposób wybiórczy odnosi się do przepisów Rozporządzenia Nr 1192/69. Zgodnie z art. 1 ust. 2 Rozporządzenia Nr 1192/69, jakkolwiek rekompensata finansowa jest wykonywana zgodnie ze wspólnymi procedurami określonymi w przedmiotowym rozporządzeniu. Stosownie do brzmienia art. 7 Rozporządzenia Nr 1192/69, uprawnieni przedsiębiorcy kolejowi przedstawiają właściwym władzom wnioski o normalizację corocznie i w powiązaniu z cyklem budżetowym Państwa Członkowskiego. Stosownie do treści art. 7 ust. 2 lit. a) Rozporządzenia Nr 1192/69, takie wnioski zawierają skalkulowane na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, obowiązujących w czasie sporządzania wniosku, dane odnoszące się do następnego roku budżetowego — wniosek PLK SA dotyczy rekompensat za lata 2005—2008. Powyższe zostało potwierdzone stanowiskiem Komisji Europejskiej. Ponadto, jak sama przyznała spółka PLK SA, miała ona możliwość normalizacji rachunkowości od dnia 1 maja 2004 r. Tym samym spółka PLK SA miała możliwość ubiegania się o rekompensatę zgodnie z procedurą określoną w Rozporządzeniu Nr 1192/69.

Podnoszony przez spółkę PLK SA zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 12 w związku z art. 6 ust. 2 Rozporządzenia Nr 1192/69 poprzez ich niezastosowanie i zablokowanie Spółce możliwości dochodzenia swoich praw w zakresie roszczenia o otrzymanie kwoty rekompensującej obciążenia finansowe jest oczywiście bezzasadny, o czym świadczy fakt złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak na wstępie.

POUCZENIE

Strona niezadowolona z niniejszej decyzji, działając na podstawie art. 52 § 1 Ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.), może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 ww. ustawy, skargę wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia Skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie.

Minister Infrastruktury

Cezary Grabarczyk

Otrzymuje:

— PKP Polskie Linie Kolejowe Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie

Wydawca: Minister Infrastruktury

Redakcja: Ministerstwo Infrastruktury, Departament Prawny
ul. Chalubińskiego 4/6, 00-928 Warszawa, tel. 22 630-12-26

Skład, druk i kolportaż: Centrum Obsługi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów — Wydział Wydawnictw i Poligrafii,
ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa, tel. 22 694-67-52; faks 22 694-60-48

Bezpłatna infolinia: 800 287 581 (czynna w godz. 7³⁰–15³⁰)

www.wydawnictwa.cokprm.gov.pl
e-mail: wydawnictwa@cokprm.gov.pl

ID 0009 2010 wyd.00

5 900248599562 >

Tłoczono z polecenia Ministra Infrastruktury w Centrum Obsługi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów — Wydział Wydawnictw i Poligrafii,
ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa